

LECTIO DIVINA

SEGÉDANYAG

a szentmise evangéliumi szakaszához

Lk 21,25-28.34-36

Advent 1. vasárnap („C” év)

Virrasszatok és imádkozzatok szüntelenül!

PÉCSI EGYHÁZMEGYE

„REMÉNYT ÉS JÖVŐT ADOK NEKTEK”
(JEREMIÁS 29,11)

+ EVANGÉLIUM Szent Lukács könyvéből

Virrasszatok és imádkozzatok szüntelenül!

Jézus ezeket mondta tanítványainak a világ végéről:

„Jelek lesznek a Napban, a Holdban és a csillagokban, a földön pedig kétségbeesett rettegés támad a népek között a tenger zúgása és a hullámok háborgása miatt. Az emberek megdermednek a rémülettől, miközben várják, hogy mi történik a világgal. A mindenség összetartó erői megrendülnek. Akkor majd meglátják az Emberfiát, amint eljön a felhőkben nagy hatalommal és dicsőséggel.

Amikor mindez beteljesedik, nézzetek fel, és emeljétek föl fejetekeket, mert elérkezett megváltásotok.

Vigyázzatok, hogy el ne nehezdjék szívetek tobzódásban, részegeskedésben és az evilági gondokban. Így majd nem ér készületlenül benneteket az a nap. Mint a csapda, úgy csap le mindazokra, akik a földön laknak. Virrasszatok hát és imádkozzatok szüntelenül, hogy megmeneküljétek attól, ami majd bekövetkezik, és megállhassatok az Emberfia színe előtt.”

1. LECTIO – OLVASÁS

1.1. GÖRÖG SZÖVEG SZÓ SZERINTI FORDÍTÁSA

²⁵ Καὶ ἔσονται σημεῖα ἐν ἡλίῳ καὶ σελήνῃ καὶ ἄστροις, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς συνοχὴ ἐθνῶν ἐν ἀπορίᾳ ἤχους θαλάσσης καὶ σάλου,

És lesznek jelek a Napban és a Holdban és a csillagokban és a földön népek szorongása bizonytalanságban a tenger zúgása és hullámozása miatt.

²⁶ ἀποψυχόντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων τῆ οἰκουμένη, αἱ γὰρ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται.

Miközben az emberek kilehelik a lelküket a félelem és az eljövendő dolgokra való várakozás miatt a földkerekségen, az egek erői ugyanis meg fognak rendülni.

²⁷ καὶ τότε ὄψονται τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν νεφέλῃ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς.

És akkor meg fogják látni az Emberfiát, aki a felhőn jön hatalommal és nagy dicsőséggel.

²⁸ ἀρχομένων δὲ τούτων γίνεσθαι ἀνακύψατε καὶ ἐπάρατε τὰς κεφαλὰς ὑμῶν, διότι ἐγγίζει ἡ ἀπολύτρωσις ὑμῶν.

Amikor pedig ezek kezdenek megtörténni, egyenesedjétek fel és emeljétek fel a fejéteket, mert közeledik a felszabadításotok. (...)

³⁴ Προσέχετε δὲ ἑαυτοῖς μήποτε βαρηθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιωτικαῖς, καὶ ἐπιστῆ ἐφ’ ὑμᾶς αἰφνίδιος ἡ ἡμέρα ἐκείνη

De ügyeljétek magatokra, hogy ne nehezedjék el a szívetek mámorban és részegségben és a megélhetéssel kapcsolatos aggodásokban, és hogy elétek ne álljon hirtelen az a nap,

³⁵ ὥς παγίς· ἐπεισελεύσεται γὰρ ἐπὶ πάντας τοὺς καθημένους ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς.

mint egy csapda: váratlanul rájuk fog ugyanis törni mindazokra, akik az egész föld színén élnek.

³⁶ ἀγρυπνεῖτε δὲ ἐν παντὶ καιρῷ δεόμενοι ἵνα κατισχύσητε ἐκφυγεῖν ταῦτα πάντα τὰ μέλλοντα γίνεσθαι, καὶ σταθῆναι ἔμπροσθεν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

De virrasszatok minden időben könyörögve, hogy képesek legyetek megmenekülni mindezekről, amik be fognak következni, és, hogy megállhassatok az Emberfia előtt.

1.2. NOVA VULGATA ÉS MAGYAR FORDÍTÁSOK

NOVA VULGATA

Szent István Társulat fordítása

Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat fordítása

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

²⁵ ET ERUNT SIGNA IN SOLE ET LUNA ET STELLIS, ET SUPER TERRAM PRESSURA GENTIUM PRAE CONFUSIONE SONITUS MARIS ET FLUCTUUM,

²⁵ **Jelek lesznek a Napban, a Holdban és a csillagokban, a földön pedig kétségbeesett rettegés a népek között a tenger zúgása és a hullámok háborgása miatt.**

²⁵ Jelek lesznek a napban, a holdban és a csillagokban, és a földön a népek kétségbeesett rettegése a tenger zúgása és háborgása miatt.

²⁵ ***Jelek lesznek a Napban, Holdban és a csillagokban, a földön pedig kétségbeesett rettegés a népek között a tenger zúgása és háborgása miatt.***

²⁵ *És lesznek jelek a napban, holdban és csillagokban; és a földön pogányok szorongása a kétség miatt, mikor a tenger és a hab zúgni fog,*

²⁵ Jelek lesznek a napban, a holdban és a csillagokban, a földön pedig a tenger zúgása és háborgása miatt kétségbeesnek a népek tanácstalanságukban.

²⁶ ARESCENTIBUS HOMINIBUS PRAE TIMORE ET EXPECTATIONE EORUM, QUAE SUPERVENIENT ORBI, NAM VIRTUTES CAELORUM MOVEBUNTUR.

²⁶ **Az emberek meghalnak a rémülettől, és a világra zúduló szörnyűségek várásától. Az egek erői megrendülnek.**

²⁶ Az emberek megdermednek a rémülettől, és annak várásától, ami a világmindenséggel történik, mert az egek erői megrendülnek.

²⁶ ***Az emberek megdermednek annak szorongó várásában, ami az egész világra következik.***

²⁶ *Mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek: mert az egek erősségei megrendülnek.*

²⁶ Az emberek elájulnak a félelemtől és annak sejtésétől, ami az egész földre vár, mert az egek tartóerői megrendülnek.

²⁷ ET TUNC VIDEBUNT FILIUM HOMINIS VENIENTEM IN NUBE CUM POTESTATE ET GLORIA MAGNA.

²⁷ **Akkor majd meglátják az Emberfiát, amint eljön a felhőben, nagy hatalommal és dicsőséggel.**

²⁷ Akkor meglátják az Emberfiát, amint eljön felhőben, nagy hatalommal és dicsőséggel.

²⁷ ***A világmindenséget összetartó erők megrendülnek. Akkor majd meglátják az Emberfiát, amint eljön a felhőkben nagy hatalommal és dicsőséggel.***

²⁷ *És akkor meglátják az embernek Fiát eljöni a felhőben, hatalommal és nagy dicsőséggel.*

²⁷ És akkor meglátják az Emberfiát, amint felhőben jön nagy hatalommal és dicsőséggel.

²⁸ HIS AUTEM FIERI INCIPIENTIBUS, RESPICITE ET LEVATE CAPITA VESTRA, QUONIAM APPROPINQUAT REDEMPTIO VESTRA”.

²⁸ **Amikor ez teljesedésbe kezd menni, nézzetek fel, és emeljétek föl fejetekeket, mert elérkezett megváltásotok ideje.”**

²⁸ Mikor pedig ezek elkezdődnek, egyenesedjete fel és emeljétek fel a fejetekeket, mert közel van a ti megváltástok.«

²⁸ ***Amikor mindez beteljesül, tekintsetek föl és emeljétek föl fejetekeket! Elérkezett a megváltástok.”***

²⁸ *Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket; mert elközelget a ti váltságotok.*

²⁸ Amikor ezek elkezdődnek, egyenesedjete fel és emeljétek fel fejetekeket, mert megváltásotok közel van.

³⁴ ATTENDITE AUTEM VOBIS, NE FORTE GRAVENTUR CORDA VESTRA IN CRAPULA ET EBRIETATE ET CURIS HUIUS VITAE, ET SUPERVENIAT IN VOS REPENTINA DIES ILLA;

³⁴ **Vigyázzatok, nehogy elnehezdedjék szívetek a mámorban, a tobzódásban, meg az élet gondjaiban, és készületlenül érjen benneteket az a nap,**

³⁴ Vigyázzatok hát magatokra, hogy el ne nehezdedjen szívetek a tobzódásban és részegségben, s az élet gondjai között, és az a nap meg ne lepjen titeket hirtelen.

³⁴ ***Vigyázzatok magatokra, hogy el ne nehezdedjék szívetek tobzódásban, részegségben és az evilági gondok között, hogy ne váratlanul lepjen meg titeket az a nap.***

³⁴ *De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezdedjék a ti szívetek dobzódásnak, részegségnek és ez élet gondjainak miatta, és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap:*

³⁴ Vigyázzatok magatokra, nehogy elnehezdedjék szívetek a kicsapongástól, a részegségtől vagy a megélhetés gondjaitól; nehogy váratlanul lepjen meg titeket az a nap,

³⁵ TAMQUAM LAQUEUS ENIM SUPERVENIET IN OMNES, QUI SEDENT SUPER FACIEM OMNIS TERRAE.

³⁵ **mert mint a tőr, úgy fog lecsapni a föld színének minden lakójára.**

³⁵ Mert mint a csapda, úgy fog lecsapni mindazokra, akik az egész föld színén laknak.

³⁵ ***Mint a csapda, úgy fog lecsapni mindazokra, akik a föld színén laknak.***

³⁵ *Mert mintegy tőr, úgy lep meg mindeneket, a kik az egész föld színén lakoznak.*

³⁵ mint valami csapda! Úgy fog ugyanis rátörni mindazokra, akik a föld színén laknak.

³⁶ VIGILATE ITAQUE OMNI TEMPORE ORANTES, UT POSSITIS FUGERE ISTA OMNIA, QUAE FUTURA SUNT, ET STARE ANTE FILIUM HOMINIS”.

³⁶ **Virrasszatok hát és imádkozzatok szüntelenül, hogy megmeneküljetez attól, ami majd bekövetkezik és megállhassatok az Emberfiának színe előtt.”**

³⁶ Virrasszatok tehát, és minden időben imádkozzatok, hogy megmeneküljetez mindattól, ami be fog következni, és megállhassatok az Emberfia előtt.«

³⁶ ***Virrasszatok tehát szüntelenül és imádkozzatok; így lesztek méltók arra, hogy megmeneküljetez mindattól, ami bekövetkezik és hogy megálljatok az Emberfia előtt.”***

³⁶ *Vigyázzatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká tétessetek arra, hogy elkerüljetez mindezeket, a mik bekövetkeznek, és megállhassatok az embernek Fia előtt!*

³⁶ Legyetek tehát éberek, és szüntelenül imádkozzatok, hogy legyen erőtök kimenekülni mindazokból, amik történni fognak; és hogy megállhassatok az Emberfia előtt!

1.3. BEHATÁROLÁS

Ez a néhány vers (Lk 21,25-28.34-36) részlet Jézusnak a végső időkről mondott tanításából (Lk 21,5-36), amelyet Jeruzsálemben mondott el. Hangsúlyossá válik e szakasz azáltal is, hogy ez az Úr Jézus utolsó beszéde, szenvedéstörténete előtt.

1.4. SZÓ SZERINTI ÜZENET

Lukács ebben a szakaszban, hangsúlyozni kívánja azt, hogy:

- Jézus tekintéllyel, öntudatosan és szilárd bizonyossággal tanít.
- A világegyetem megrendülő elemei fölött is Jézus, a dicsőségesen eljövő Emberfia, az Úr.
- A Mester nem megijeszteni akarja a tanítványait, hanem a szív virrasztására, azaz a szeretetben és a hitben való kitartásra és a fejek felemelésére, vagyis a remény és a derű magatartására hívja őket.

– A keresztényeknek mindig készen kell állniuk az Úr másodszori eljövetelére, noha annak pontos időpontját nem tudjuk.

1.5. KULCSSZAVAK RÖVID ELEMZÉSE

ἐπάρατε τὰς κεφαλὰς ὑμῶν (epárate tász kefalász hüμών): emeljétek fel fejeket (Lk 21,28)

Lukács evangéliumában a „felemelni” szóhoz általában a „szemek” kapcsolódnak: Jézus felemeli a szemét tanítványaira, amikor a boldogság-mondásokról kezd tanítani nekik (Lk 6,20); a dúsgazdag felemeli a tekintetét a pokolból a mennyre, ahol meglátja Ábrahámot és Lázárt (Lk 16,23), illetve a vámos – alázata és bűnbánata jeléül- nem mer felnézni az égre (Lk 18,13). Viszont az utolsó előfordulási igehelyen, ahol maga az Úr használja ezt a szókapcsolatot, nem a szem, hanem – egyedülálló módon az evangéliumokban- a fej felemelésével találkozunk (Lk 21,28). Nem csak a szemről, hanem az egész fejről van tehát itt szó. Míg a lehorgasztott fő a szomorúságnak, a kétségbeesésnek és az alvásnak a szimbóluma, addig a felemelt fej a reménynek, a bizalomnak, a virrasztásnak egy nyomatékosabb kifejeződése, amire pedig maga a Mester bátorítja a hallgatóit.

βαρῆθῶσιν (báréthószin): elnehezül, nehéznek lenni, megnehezedik (Lk 21,34)

A Lukács-evangéliumban kétszer jelenik meg ez a szó. Először a színeváltozás epizódjában, amikor Péter és két társa az álomtól elnehezülve elalszanak (Lk 9,32), másodszor pedig, amikor Jézus arra hívja fel a figyelmet, hogy nehegy elnehezüljön a tanítványoknak a szíve (Lk 21,34). Vagyis ez utóbbi az első igehelynek a fényében arra utal, hogy el ne aludjanak szívüket tekintve a tanítványok. A szívnek nem szabad elaludnia, mert az halált jelentene az ember számára. Jelképesen is így van: az a szív, amely nem virraszt, nem tart ki a szeretetben, elhal. Jézus ezzel a szóképpel is tehát a virrasztó magatartásra buzdítja hallgatóit.

ἀγρυπνεῖτε (ágrüpnajte) (Lk 21,36): 'virraszt'

A görög szó érdekes jelentéstartalmában: egyrészt megjelenik benne a „vadászni, úzni, keresni” és az „álom” szavak összekapcsolódása: vagyis az a magatartás, amikor valaki úzi, keresi az álmod, de még nem találta meg, még nem érte el, vagyis még virraszt. Másrészt pedig a „mezőn álmodni/aludni” kifejezés is feltárul benne, hiszen, aki a mezőn pihent, annak szinte éberrel kellett aludnia, hogy bármilyen esetleges veszélyre azonnal tudjon reagálni.

E képes kifejezést használja a virrasztás hangsúlyozására Jézus az imádsággal, könyörgéssel összekapcsolva, ahogy Lukács, illetve Márk is közli evangéliumában (Mk 13,33; Lk 21,36).

1.6. KONTEXTUÁLIS – KÁNONI PÁRHUZAMOK

Párhuzamok Lukács evangéliumán belül

Lk 4,19 és hirdessem az Úr kegyelmének esztendejét.

Lk 8,14 A szúrós bogáncs közé hulló szemek azok, akik meghallgatják, de később az élet gondjai, javai és élvezetei meggátolják őket fejlődésükben, ezért termést már nem hoznak.

Lk 12,22 Aztán így szólt tanítványaihoz: >Ezért mondom nektek, ne aggódjatok megélhetésetek miatt, hogy mit esztek, sem testetek miatt, hogy mibe öltöztök.

Lk 13,24-27 Igyekeztek a szűk kapun bejutni, mert mondom nektek, sokan akarnak majd bemenni rajta, de nem fognak tudni. A ház ura feláll és bezárja az ajtót, ti meg kint maradtok és zörgetni kezdtek az ajtón: Uram, nyisd ki nekünk! Akkor azt fogja nektek mondani: Nem tudom, honnan valók vagytok. Ti bizonygatjátok: A szemed láttára ettünk és ittunk, a mi utcánkon tanítottál. De ő megismétli: Nem tudom, honnan valók vagytok. Távozzatok egy szálíg, ti gonosztevők!

Lk 17,26-30 És mint Noé korában történt, úgy lesz az Emberfiának idejében is. Ettek, ittak, házasodtak, férjhez mentek egészen addig a napig, amíg Noé be nem szállt a bárkába. Akkor jött a vízözön, és mind elpusztította őket. Ugyanúgy, ahogy Lót napjaiban történt: ettek, ittak, vettek, eladtak, ültettek, építettek. Aztán azon a napon, amelyen Lót elhagyta Szodomát, tüzes kéneső esett az égből, és mind elpusztította őket. Ugyanez fog bekövetkezni azon a napon, amelyen az Emberfia megjelenik.

Lk 18,1-7 Egyszer arról mondott nekik példabeszédet, hogy szüntelen kell imádkozni, és nem szabad belefáradni.” (...) „Hát az Isten nem szolgáltat igazságot választottjainak, akik éjjel-nappal hozzá kiáltanak? Megvárhatja őket?

Szinoptikus és jánosi párhuzamok

Mt 24,29-31 Mindjárt e gyötrelmes napok után a Nap elhomályosul, a Hold nem világít, a csillagok lehullanak az égről, és az eget erői megrendülnek. Akkor feltűnik az égen az Emberfia jele, és a mellét veri a föld minden népe, mert látja, amint az Emberfia eljön az ég felhőin, nagy hatalommal és dicsőséggel. Elküldi angyalait hangos harsonszóval, s összegyűjtik a választottakat a szélrózsa minden irányából, az ég egyik szélétől a másikig.

Mt 24,49 ezért ütni-verní kezdí a többi szolgát, és együtt eszik-iszik a részegekkel

Mt 26,41 Virrasszatok és imádkozzatok, nehogy kísértésbe essetek. A lélek ugyan készsége, a test azonban erőtlen.

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

Zsolt 46,4 ha vizei zúgnak, tajtékoznak is, és viharától megrendülnek a hegyek.

Zsolt 65,8-9 e csendesíted el a tenger morajlását, hullámainak vészjósló zúgását. A népek háborognak; félelem fogja el azokat, akik a föld határain laknak. Jeleid láttán öröm tölti el kelet és nyugat kapuit.

Préd 9,12 Még a maga óráját sem tudja felismerni az ember. Mint a halak, amelyeket megfog az alattomos háló, s mint a törbe esett madarak, úgy esnek kelepcébe az emberek is a baj órájában, ha az hirtelen rájuk szakad.

Bölcs 5,22 És a parittyákból haragos jégzápor zúdul, és a tenger vizei ellenük tombolnak, és háborogva csapnak össze a folyók ársjai.

Sir 16,18 Látod, az ég és az egeknek az ege, a föld és az óceán reszket látogatásakor.

Iz 5,11-13 Jaj azoknak, akik kora reggeltől fogva mámorító italokat hajhásznak, és esténként sokáig fennmaradnak, mert a bor hevíti őket. Citera és hárfa, dob és fuvola – az an, meg bor a lakomáikon, de az Úr tetteire nem ügyelnek, és kezének művét észre sem veszik. Bizony, fogságba hurcolják majd népemet, mert nincsen benne érteni akarás. A hatalmasok éhen vesznek, maga a nép meg szomjúságtól eped el.

Iz 13,10 Akkor az ég csillagai és az Orion nem ragyogtatják fényüket. Elsötétül a fölkelő Nap, és a Hold nem világít.

Iz 24,17-18 Rettegés, verem és tör vár rád, lakója a földnek! Aki elmenekül a rettegés hangja elől, az verembe esik. És aki kimászik a veremből, azt tör fogja meg. Bizony, megnyílnak az ég zsilipjei és meginognak a föld alapjai.

Iz 24,19 Recseg-ropog és megreped a föld, meghasad és megrendül a föld.

Jer 25,29 Mert ha arra a városra, amely a nevedet viseli, pusztulást hozok, hogyan gondoljátok, hogy ti büntetlenül maradtok? Bizony, nem maradtok büntetlenül. Mert magam szólítom ide a kardot a föld minden lakója ellen – mondja a Seregek Ura.

Ez 32,7 Ha majd kioltom életedet, beborítom az eget és elsötétítem csillagait. Befödöm felhővel a napot, s a hold nem ad többé világosságot.

Dán 7,13-14 Láttam az éjjeli látomásban, hogy íme, az ég felhőin valaki közeledik. Olyan volt, mint az Emberfia. Amikor az Ósöreghez ért, színe elé vezették. Hatalmat, méltóságot és királyságot adott neki. Minden népnek, nemzetnek és nyelvnek neki kellett szolgálnia. Hatalma örök hatalom volt, amely nem enyészik el soha, és királysága nem megy veszendőbe.

Jo 2,10 Színe előtt megremeg a föld, megrendülnek az egek, a nap és a hold elsötétedik, a csillagok elvesztik fényüket.

Jo 3,3 égen és földön jeleket mutatok, vért és tüzet, füstoszlopokat.

Agg 2,6.21 Igen, ezt mondja a Seregek Ura. Még egy kis idő, és megrendítem az eget és a földet, a tengert és a szárazföldet. (...) Mondd meg Zerubbábelnek, Júda helytartójának: Megrendítem az eget és a földet.

Róm 12,12 A reményben legyetek derűsek, a nyomorúságban béketűrők, az imádságban állhatatosak!

Róm 13,13 Élünk tisztességesen, mint nappal, ne evés-ivásban és részegeskedésben, ne kicsapongásban és tobzódásban, ne civakodásban és versengésben.

Ef 5,18 Ne részegeskedjete, mert a bor léhaságra vezet, inkább teljete el Lélekkel.

Ef 6,18 Minden alkalommal imádkozzatek a Lélekben könyörögve és imákat mondva. Legyetek éberek, és imádkozzatek kitartóan az összes szentért

1Thessz 5,3 Amikor azt mondogatják: „Béke és biztonság”, akkor éri őket hirtelen a pusztulás, akárcsak a várandós asszonyt a fájdalom, és nem lesz menekvés számukra.

Zsid 10,37 Már csak rövid, nagyon rövid idő, aztán eljön az eljövendő és nem késik.

Zsid 12,26 Hangja akkor a földet rendítette meg, most pedig ezt ígéri: Még egyszer megrendítem, de nemcsak a földet, hanem az eget is.

1Pt 4,7 Közel van mindennek a vége. Legyetek hát okosak és éberek, és imádkozzatok!

Jel 6,17 Eljött haragjuk nagy napja, ugyan ki állhat meg előttük?

2. MEDITATIO – ELMÉLKEDÉS

2.1. PATRISZTIKUS NÉZŐPONT

Szent Ágoston: Mondhatnánk: Szenvedései annak elismerésére készítetnek, hogy a vég már itt van, hiszen a meghirdetett dolgok beteljesedtek. Korunkban egyetlen szülőföld, város, egy hely sincs biztonságban a szorongatástól és a félelemtől. De ha az, amit az emberek most szenvednek, az az Úr eljövételének jele, miért írja az apostol, hogy ez történik, miközben az emberek arról beszélnek: Békesség és biztonság (1Thessz 5:3)? Nézzük meg, vajon jobban érthető-e az igeszakasz úgy, hogy az [az evangélium] hirdetése nem így teljesedik be [hogy általános katasztrófa van], hanem amikor az üldözés az egész világ Egyházára vonatkozik. Az „egész világ nyomorúsága” tehát az üldözött egyházra vonatkozik, nem pedig az üldözőkre, akik azt mondják: Béke és biztonság! De pillanatnyilag a saját szemünkkel látjuk, hogy a legszélsőségesebbnek tartott csapás mind a két birodalommal – Krisztus és az ördög országával – megtörténik; a jót és a rosszat egyformán érik. És mindezen gonoszságok közepette egyesek kitaranak az extravagáns lakomák mellett. Ez azt jelenti, hogy "elhalványul", még inkább: ég a kapzsiságtól?

2.2. TANÍTÓHIVATALI NÉZŐPONT

2.2.1. KATOLIKUS EGYHÁZ KATEKIZMUSA

668. „Krisztus meghalt és életre támadt, hogy a holtaknak és élőknek egyaránt Ura legyen” (Róm 14,9). Mennybemenetele azt jelenti, hogy embersége részesedik Isten hatalmában és tekintélyében. Jézus Krisztus az Úr: övé minden hatalom a mennyben és a földön. Ő „fölötte áll minden fejedelemségnek, hatalomnak, erősségnek és uralomnak”, mert az Atya „mindent az ő lábai alá vetett” (Ef 1,20–22). Krisztus a mindenség és a történelem ura. Benne az ember történelme és az egész teremtés is megtalálja „újraösszefoglalását”, transzcendens csúcspontját.

669. Mint Úr Krisztus feje is az Egyháznak, mely az ő Teste. A mennybe fölemelkedett és megdicsőült Krisztus, mivel küldetését így teljesíti be teljesen, Egyházában itt marad a földön. A megváltás a forrása annak a tekintélynek, amelyet Krisztus az Egyház fölött a Szentlélek erejével gyakorol. „Krisztus Országáa a misztériumban már jelen van” az Egyházban, mely „az Ország csírája és kezdete a földön”.

670. A mennybemenetel óta Isten tervének megvalósulása elkezdődött. Már az „utolsó órában” vagyunk (1Jn 2,18). „Elérkezett tehát már hozzánk az idők vége, és e világ megújítása visszavonhatatlanul elkezdődött, és a jelen világban bizonyos módon elővételeztetik: az Egyház ugyanis már a földön igaz, jóllehet tökéletlen szentséggel ékeskedik.” Krisztus Országának jelenlétét azon csodálatos jelekkel már mutatja, melyek kísérik az Egyház által történő hirdetését.

671. Krisztus országa azonban, mely az Egyházban már jelen van, még nem teljesedett be „hatalommal és nagy dicsőséggel” (Lk 21,27) a Király eljövételével a földre (nehezen kivehető a mondat értelme így!). Az Országot a gonosz hatalmak még támadják, jóllehet gyökerében Krisztus húsvétja már legyőzte őket. Amíg minden alá nem vettetik neki, „amíg nem lesz új ég és új föld, melyekben igazságosság lakik, addig a zarándok Egyház szentségeiben és intézményeiben, melyek ehhez a történelmi időhöz tartoznak, ennek a világnak alakját hordozza, mely elmúlik, és maga is ott él a teremtett dolgok között, melyek mindmáig sóhajtoznak és vajúdnak, és várják Isten fiainak megnyilvánulását”. Ezért imádkoznak a keresztények, főképpen a szentmisében, sürgetvén Krisztus visszatérését, mondván: „Jöjj el, Urunk!” (Jel 22,20).

672. Krisztus mennybemenetele előtt megmondta, hogy még nem jött el az Izrael által várt messiási ország dicsőséges megalapításának ideje, melynek az összes emberek számára meg kell hoznia a próféták szerint az igazságosság, a szeretet és a béke végső rendjét. A mostani idő az Úr szerint a Lélek és a tanúságtétel ideje, de olyan idő is, melyet a közelgő „szorongatás” és az Egyházat nem kímélő gonosztól való próbatétel határoz meg, és bevezeti az utolsó napok harcát. A várakozás és a virrasztás ideje.

673. A mennybemenetel óta Krisztus dicsőséges eljövetele a küszöbön áll, de „nem ránk tartozik ismerni az időket és a pillanatokot, melyeket az Atya a maga hatalmában elhatározott” (ApCsel 1,7). Ez az eszkatologikus esemény bármely pillanatban beteljesedhet, jóllehet mind az eseményt, mind az azt megelőző végső megpróbáltatást valami „késlelteti”.

674. A Messiás dicsőséges eljövetele a történelem bármely pillanatában attól függ, hogy elismeri-e Őt „egész Izrael”, melynek egy része megátalkodott a „hitetlenségben” (Róm 11,20) Jézussal kapcsolatban. Szent Péter mondja pünkösöd után a jeruzsálemi zsidóknak: „Tartsatok tehát bűnbánatot és térjete meg, hogy eltöröltsenek bűneitek, hogy eljőjjön az Úr színe előtt a megbékélés ideje, és Isten elküldje Őt, aki számotokra Krisztussá rendeltetett, Jézust, akit az égnek kellett befogadnia egészen a nagy megújulás napjáig, amit Isten megmondott szent prófétái ajka által” (ApCsel 3,19–21). És Pál visszhangozza: „Ha már elvetésük megbékélése a világnak, mi más lesz a fölvetelük, mint élet a halálból” (Róm 11,15). A zsidók összességének belépése a messiási üdvösségbe az összes pogányok után valósítja meg Isten népe számára „Krisztus teljességét” (Ef 4,13), amelyben „Isten lesz minden mindenben” (1Kor 15,28).

675. Krisztus eljövetele előtt az Egyháznak át kell mennie egy utolsó próbatételen, mely sokak hitét meg fogja ingatni. Az üldözés, mely kíséri az Egyház földi zarándokútját, fölfedi a „gonoszság misztériumát” egy vallási megtévesztés formájában, mely az embereknek problémáik látszólagos megoldását kínálja föl cserében azért, hogy

elpártolnak az igazságtól. A legnagyobb vallási megtévesztés az Antikrisztusé, azaz egy ál-messianizmusé, amelyben az ember önmagát dicsőíti Isten és az Ő testben eljött Messiása helyett.

676. Ez az antikrisztusi megtévesztés a világban mindannyiszor föltűnik, amikor a messiási reménységet a történelemben akarják beteljesíteni, ami csak a történelmen túl, az eszkatologikus ítélet által teljesebbé válhat; az Egyház az eljövendő ország ezen meghamisítását „millenarizmusnak” nevezett enyhébb formájában is, és főként a „belsőleg romlott” szekularizált messianizmus politikai formájában elutasította.

677. Az Egyház az Ország dicsőségébe csak ezen utolsó Húsvéton át léphet be, melyben követi Urát halálában és föltámadásában. Az Ország tehát nem az Egyház történelmi diadala által fog beteljesedni állandóan növekvő fejlődés útján, hanem Istennek a gonosz utolsó támadása fölötti győzelme által, melynek következtében Menyasszonya alá fog szállni a mennyből. Istennek a gonosz fölforgatása fölötti győzelme az Utolsó Ítélet formáját fogja öltetni e mulandó világ végső, kozmikus összeomlása után.

769. „Az Egyház (...) csak a mennyei dicsőségben válik majd tökéletessé”, Krisztus dicsőséges eljövetelekor. Addig „az Egyház zarándokútját járja a világ üldözései és Isten vigasztalásai közepette”. Itt a földön tudja, hogy számkivetésben van, távol jár az Úrtól, és az ország teljes eljövetelére vágyakozik, az órára, „amikor Királyával a dicsőségben egyesül”. Az Egyház és általa a világ beteljesedése a dicsőségben csak nagy megpróbáltatások árán valósul meg. Akkor majd „az összes igazak Ádámtól, az igaz Ábeltől az utolsó választottig mind összegyűlnek az Atyánál az egyetemes Egyházban”.

451. A keresztény imádságban meghatározó az „Úr” megszólítás, mind az imádságra szólító „az Úr legyen veletek”-ben, mind a könyörgést lezáró „A mi Urunk Jézus Krisztus által”-ban, vagy a bizalom- és reményteljes kiáltásban: „Maran atha!” (‘Az Úr jön!’), vagy „Marána tha” (‘Jöjj el, Úr!’; 1Kor 16,22). „Amen, jöjj el, Úr Jézus!” (Jel 22,20)

671. Krisztus országa azonban, mely az Egyházban már jelen van, még nem teljesebbé vált „hatalommal és nagy dicsőséggel” (Lk 21,27) a Király eljövetelével a földre (nehezen kivehető a mondat értelme így!). Az Országot a gonosz hatalmak még támadják, jóllehet gyökerében Krisztus húsvétja már legyőzte őket. Amíg minden alá nem vettetik neki, „amíg nem lesz új ég és új föld, melyekben igazságosság lakik, addig a zarándok Egyház szentségeiben és intézményeiben, melyek ehhez a történelmi időhöz tartoznak, ennek a világnak alakját hordozza, mely elmúlik, és maga is ott él a teremtett dolgok között, melyek mindmáig sóhajtoznak és vajúdnak, és várják Isten fiainak megnyilvánulását”. Ezért imádkoznak a keresztények, főképpen a szentmisében, sürgetvén Krisztus visszatérését, mondván: „Jöjj el, Urunk!” (Jel 22,20).

1130. Az Egyház ünnepli az ő Urának misztériumát, „amíg el nem jön” (1Kor 11,26) és „Isten lesz minden mindenben” (1Kor 15,28). Az apostoli kortól kezdve a liturgia a Lélek sóhajtozásaiban végső célja felé irányul az Egyházban: „Marana tha!” (1Kor 16,22). A liturgia Jézus vágyában vesz részt: „Vágyva vágytam rá, hogy ezt a húsvéti vacsorát elköltssem veletek (...), míg be nem teljesebbé válik az Isten országában” (Lk 22,15–16). Krisztus szentségeiben az Egyház már most befogadja örökségének foglalóját, és már most részese az örök életnek, miközben „várja a boldog reményt, és a nagy Istennek és

Üdvözítőnknek, Jézus Krisztusnak dicsőséges eljövételét” (Tit 2,13). „A Lélek és a Menyasszony hív: jöjj el! (...) Jöjj el, Uram Jézus!” (Jel 22,17–20)

Szent Tamás így foglalja össze a szentségi jel különböző jelentéseit: „A szentség tehát emlékeztető jele annak, ami történt, tudniillik Krisztus szenvedésének; utalás arra, amit Krisztus szenvedése számunkra megvalósított, tudniillik a kegyelmet; előre mutató jel is, tudniillik hirdeti az eljövendő dicsőséget”.

1403. Az utolsó vacsorán maga az Úr irányította tanítványai figyelmét a húsvétnek az Isten országában történő beteljesedésére: „Mondom nektek: mostantól nem iszom a szőlő terméséből addig, amíg majd az újat nem iszom veletek Atyám országában” (Mt 26,29). Valahányszor az Egyház az Eucharisziát ünnepli, emlékezik erre az ígéretre, és tekintetét arra irányítja, „aki eljön” (Jel 1,4). Imádságában hívja az Ő eljövételét: „Marana tha!” (1Kor 16,22), „Jöjj el, Uram Jézus!” (Jel 22,20). „Jöjjön el a te kegyelmed, és múljék el e világ!”

2817. Ez a „Marana tha” kérés a Lélek és a Menyasszony kiáltása: „Jöjj el, Úr Jézus!”

„Ha nem is állna ott az imádság elején az ország eljövételének kérése, a későbbiek során kimondanánk, mert reményünk tárgya felé sietünk. Az oltár alatt türelmetlenül kiáltják a vértanú lelkek az Úrnak: »Meddig nem állsz bosszút vérünkért, Urunk, a föld lakóin?« (Jel 6,10). A világ végén ugyanis megtörténik a bosszúállás értük. Sőt, amilyen gyorsan lehet, Urunk, jöjjön el a te országod!”

439. Sok zsidó és néhány pogány is, akik osztoztak a zsidók reménységében, fölismerték Jézusban az Izrael Istene által megígért „Dávid fia” alapvető messiási vonásait. Jézus elfogadta a Messiás címet, amelyhez joga volt, de nem minden fönntartás nélkül, mert kortársai közül nem egy nagyon emberi s lényegében politikai értelemben fogta föl.

496. A hit első megformulázásaitól kezdve az Egyház vallotta, hogy Jézus egyedül a Szentlélek ereje által fogantatott Szűz Mária méhében, állítván ennek az eseménynek testi szempontját is: Jézus „férfi magva nélkül (...) a Szentlélektől fogantatott”. Az egyházatyák a szűzi foganásban annak jelét látják, hogy Isten Fia valóban a miénkkel azonos emberi természetben jött el.

Így mondja Antiochiai Szent Ignác (a 2. század elején): „Láttam (...), hogy teljes és szilárd hittel hisztek a mi Urunkban, aki valóban Dávid nemzetségéből való test szerint, Isten Fia Isten akarata és hatalma szerint, valóban Szűztől született; (...) Poncius Pilátus alatt (...) értünk testben valóban fölszögeztetett (...). Valóban szenvedett, mint ahogy valóban föl is támadt”.

559. Hogyan fogadja Jeruzsálem Messiását? Jézus, aki mindig visszahúzódott a nép törekvése elől, hogy királlyá tegyék, most megválasztja az időt, és gondosan előkészíti messiási bevonulását „Atyjának, Dávidnak” városába (Lk 1,32). Ujjongással veszik körül mint Dávid fiát, mint olyat, aki üdvösséget hoz [a Hozsanna azt jelenti: „Ments meg!”, „Adj üdvösséget!"]. Most azonban a „dicsőség királya” (Zsolt 24,7–10) „szamáron ülve” (Zak 9,9) vonul be városába: Sion leányát, Egyházának előképét, nem csellel és nem is erőszakkal veti hatalma alá, hanem alázattal, mely bizonyosságot tesz az Igazságról. Ezért azon a napon országának alattvalói lesznek a gyermekek és „Isten szegényei”, akik úgy köszöntik Őt, ahogy az angyalok hirdették a pásztoroknak. Fölkiáltásukat – „Áldott, aki

jön az Úr Nevében” (Zsolt 118,26) – az Egyház ismétli az eucharisztikus liturgia Sanctusában, hogy ezzel kezdje az Úr húsvétjára való emlékezést.

2616. A Jézushoz intézett imádságot Jézus már nyilvános működése idején meghallgatta olyan jelekkel, melyek halálának és föltámadásának hatékony erejét elővételezik: Jézus meghallgatja a hívó imádságot, akár szavakba foglalt (leprás, Jairus, kánaáni asszony, jobb lator), akár ki nem mondott (a béna hordozói, a ruháját megérintő vérfolyásos asszony, a bűnös nő könnyei és kenete). A vakok nyomatékos kérése – „Könyörülj rajtunk, Dávid fia!” (Mt 9,27), „Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!” (Mk 10,48) – föllevenedik a Jézus-imádság hagyományában: „Úr Jézus Krisztus, Isten Fia, könyörülj rajtam, bűnösön!” A betegségek meggyógyításával vagy a bűnök megbocsátásával Jézus mindig válaszol az imádságra, mely hittel fordul hozzá: „Menj békében, a hited meggyógyított téged!”

Szent Ágoston nagyszerűen foglalja össze Jézus imádságának három dimenzióját: „Imádkozik értünk mint Papunk; imádkozik bennünk mint a mi Főnk; mi imádkozunk Hozzá mint Istenünkhöz. Ismerjük föl tehát Benne a mi hangunkat, és az Ő hangját mibennünk.”

207. Isten a nevével együtt a hűségét is kinyilatkoztatja, mely kezdettől volt és örökre megmarad, éppúgy érvényes a múltban („Én vagyok atyád Istene” Kiv 3,6), mint a jövőben („Én veled leszek” Kiv 3,12). Isten, aki a nevét úgy nyilatkoztatja ki, hogy „Én vagyok”, olyan Istennek nyilatkoztatja ki magát, aki mindig jelen van, népe üdvözítésére van jelen.

210. Miután Izrael vétkezett és elfordult Istenétől, hogy az aranyborjút imádja, Isten hallgat Mózes közbenjáró könyörgésére, és vállalja, hogy együtt vonul hűtlen népével. Így mutatja meg szeretetét. Amikor Mózes azt kéri, hogy láthassa az ő dicsőségét, Isten így válaszol neki: „Egész jóságomat megmutatom neked, és kimondom előtted a JHVH nevet” (Kiv 33,18–19). És az Úr elvonult Mózes előtt és mondotta: „JHVH, JHVH, az irgalom és a könyörület Istene, késedelmes a haragra, gazdag a kegyelemben és hűségben” (Kiv 34,6). És Mózes megtudta, hogy az Úr megbocsátó Isten.

211. Az „Én vagyok” vagy „Ő van” istennév kifejezi Isten hűségét. Az emberi bűnben rejlő hűtlenség és a megszolgált büntetés ellenére Isten megőrzi „irgalmasságát ezredízigen” (Kiv 34,7). Isten kinyilatkoztatja, hogy „ő gazdag az irgalomban” (Ef 2,4), és oly messzire megy, hogy saját Fiát adja oda. Jézus fölládozza az életét, hogy megszabadítson minket a bűntől, s így kinyilatkoztatja, hogy Ő maga is viseli az isteni nevet: „Amikor majd a magasba emelik az Emberfiát, akkor majd megtudjátok, hogy »Én vagyok«,” (Jn 8,28).

212. A századok folyamán Izrael ki tudta bontani azt a gazdagságot, mely az isteni név kinyilatkoztatásában rejlik, és el tudott benne mélyülni. Isten egy, Rajta kívül nincsenek istenek. Ő a világ és a történelem fölött áll. Ő teremtette az eget és a földet: „ezek elmúlnak, de te megmaradsz; minden elhasznált lesz, mint a ruházat, de te maradsz ugyanaz, és éveidnek nincs vége” (Zsolt 102,27–28). Benne „nincs semmiféle változás, még árnyéka sincs a változásnak” (Jak 1,17). Ő az „Aki van” öröktől fogva mindörökké, és ugyanaz marad, és hű marad ígéreteihez.

213. Az „Én vagyok Aki vagyok” kimondhatatlan név kinyilatkoztatása tehát tartalmazza az igazságot: egyedül Isten VAN. Már az ószövetségi Hetvenes fordítás és az Egyház hagyománya is így értette Isten nevét: Isten a lét és minden tökéletesség teljessége, kezdet és vég nélkül való. Míg az összes teremtmény tőle kapja a létet és mindent, amit birtokol, egyedül Ő az, aki azonos a létével, és önmagától az, aki.

214. Isten, „Ő, aki Van”, úgy nyilatkoztatta ki magát Izraelnek, mint aki „gazdag az irgalomban és a hűségben” (Kiv 34,6). E két fogalom fejezi ki az isteni név gazdagságának lényegét. Isten minden művében megmutatja a maga jóakarátát, jóságát, kegyelmét és szeretetét, de megbízhatóságát, türelmét, hűségét és igazságát is. „Hálát adok nevednek irgalmasságodért és hűségedért” (Zsolt 138,2). Ő az Igazság, mert „Isten világosság, és benne nincs sötétség” (1Jn 1,5); ő a Szeretet – ahogyan ezt János apostol tanítja (1Jn 4,8).

270. Isten mindenható Atya. Atyasága és hatalma kölcsönösen megvilágítják egymást. Atyai mindenhatóságát azáltal mutatja meg, hogy gondoskodik rólunk; hogy gyermekeivé fogad minket („...atyátok leszek, ti pedig fiaim és leányaim lesztek, mondja a mindenható Úr”: 2Kor 6,18); mindenhatóságát végtelen irgalmával is megmutatja, mert hatalma elsősorban abban nyilvánul meg, hogy szívesen megbocsátja bűneinket.

1062. A héber „Amen” ugyanabból a gyökből származik, mint a „hinni” szó. E szógyök szilárdságot, megbízhatóságot, hűséget fejez ki. Így érthető, hogy miért állítható az „Amen” Isten irántunk való hűségéről és a mi belé vetett bizalmunkról egyaránt.

1063. Izajás jövendölésében található az „igazság Istene”, szó szerint „az Amen Istene” kifejezés, azaz Isten hűséges ígéreteihez: „Mindaz, aki áldást mond magára a földön, az Amen Istenében mond áldást magára” (Iz 65,16). A mi Urunk gyakran használta az „Amen” szót, olykor megkettőzve, hogy hangsúlyozza tanítása megbízhatóságát és saját, Isten igazságán alapuló tekintélyét.

2.3. LITURGIKUS NÉZŐPONT

2.3.1. AZ EVANGÉLIUMI SZAKASZ KAPCSOLÓDÁSI PONTJAI A SZENTMISE SZERTARTÁSÁNAK EGYÉB SZÖVEGEIVEL

A mai *evangélium* (Lk 21, 25-28. 34-36) az Úr eljövételéről, a „világ végéről” szól. Sok közös vonást mutat a nemrégiben elhangzott évközi 33. vasárnapi evangélium szövegével (Mk 13, 24-32), kiváltképp az Emberfiáról szóló mondat, mely szinte szó szerint megegyezik a márki verssel: „Akkor majd meglátják az Emberfiát, amint eljön a felhőkben nagy hatalommal és dicsőséggel” – mindkét esetben a Dán 7,13 áll az evangélium szavai mögött. A lukácsi szakasz is tartalmazza a fügefáról szóló példázatot, azonban a szentmise szövege ezt a részt kihagyja, s továbblép az állandó virrasztásra és készenlétre való figyelmeztetésre, mely már egyértelműen az adventi készüléthez kapcsolódik. A már említett évközi 33. vasárnapi liturgia szövegéhez hasonlóan a világ megrendülésének félelmet keltő leírása mellett rendkívül erősen megjelenik a bizalom aktusa, az evangéliumon belül, illetve a többi szövegben egyaránt. A *kezdőének* (Zsolt 24,1-3) fohásza így szól: „én Istenem, benned bízom, ne valljak szégyent!” A *kezdő*

könyörgés a jótettek szerepét emeli ki, kifejezve az üdvösség reményét: „hogy jótettekkel siessünk a közelgő Krisztus elé, ő pedig egykor jobbára állítson minket országában”.

Az *olvasmány* (Jer 33, 14-16) a Messiás közeledtét hirdeti, aki szabadítást hoz Isten népének – ezáltal párhuzamba kerül a végidő eljövételével, azt a gondolatot erősítendő, miszerint Krisztus eljövetele – mind az első, mind a második, szabadulást hoz azoknak, akik benne bizakodnak, s tanítását követik. Ezt a gondolatot fejezi ki a *válaszos zsoltár* (Zsolt 24, 4bc-5ab. 8-9. 10 és 14) is: „Az Úr minden útja irgalom és hűség azoknak, akik szövetségét és törvényét megtartják”. Az *alleluja vers* (Zsolt 84, 8) ismét a remény hangján szól Istenhez: „Urunk, mutasd meg nekünk irgalmas szívedet, és üdvösségedet add meg nekünk”.

Az *egyetemes könyörgésekben* szintén a bizalom dominál. Megjelenik a Jézussal való találkozás reménye, eljövételének várása (első és negyedik könyörgés), valamint a bűnbánat és a megtisztulás (első könyörgés), továbbá az élet megújításának és az üdvösség elnyerésének vágya (második és ötödik könyörgés).

Az I. adventi *prefáció* kiemeli, Krisztus „megnyitotta számunkra az örök üdvösség útját”, illetve bizakodva teszi hozzá, „hogy amikor dicsőséges fényben újra eljön – látható valóságban nyerjük el, amit most ígéretében bízva várunk”. Szintén a bizalom jelenik meg az *áldozási énekben* is (Zsolt 84,13): „Mindenféle jókat osztogat az Úr, és földünk megtermi gyümölcsét.” Az *áldozás utáni könyörgésben* pedig az arra való törekvés jelenik meg, hogy tudjunk az igazi, maradandó értékekre összpontosítani életünk során: „Kérünk, Istenünk, szolgáljon javunkra ez a közösségben bemutatott áldozat, amellyel már mostani mulandó életünkben megtanítasz arra, hogy az égieket szeressük, és az örökkévalókhöz ragaszkodjunk”.

2.3.2. LITURGIKUS ÉNEKEK

ÉNEKLŐ EGYHÁZ

Hozzád emelem (501)

<http://nepenektar.hu/idoszak/advent/liturgia/1/intr/5/hozzad-emelem-ad-te-levavi>

Mindazok, kik Téged várnak (502)

<http://nepenektar.hu/idoszak/advent/liturgia/1/gr/6/mindazok-kik-teged-varnak-universi-qui-te-exspectant>

Az Úr megadja kegyelmét (503)

<http://nepenektar.hu/idoszak/advent/liturgia/1/comm/10/az-ur-megadja-kegyelmet-dominus-dabit-benignitatem>

GITÁROS ÉNEKEK

Borka Zsolt: Advent

<https://www.youtube.com/watch?v=45MJhDzhS9s>

2.4. PEDAGÓGIAI NÉZŐPONT

2.4.1. EVANGÉLIUM TÉMÁJÁT FELDOLGOZÓ IRODALMI MŰVEK

Ádvent

Szent várakozás tölti keblemet, Ádventi király, jöttödre várok! Újítsd, erősítsd fáradt lelkemet, Fényeddel oszlasd a homályosságot. A gond-tehert, mit magam kerestem, S mit szent kezéd életemre rakott, Úgy vihetem, ha itt jársz mellettem,
Ha vérző sebemre Te adsz balzsamot.

Próbáltam jární sokszor nélküled, Azt hittem, elég bátorságom, erőm, Elfordultam, nem fogtam kezéd. S eltévedtem a sötét útvesztőn! De amikor egy ádvent-este, Bekopogtál megfáradt szívemen, Érkezésed éltem újjá tette, Pihenhettek most drága kebleden.

Azóta lesem jöttöd hajnalát,
És ha mulasztásomra döbbenek, Újra várom jöveteled napját, Amikor mindent újra kezdhettek, Amikor újra a szívembe zárlak!
Lelkem mélyén felcsendül az ének:
Áldás, üdv a béke Királynak!
Az örök Ádvent Istenének!

Túrmezei Erzsébet: Eljön

Ádvent. Szelídzengésű üzenet.
Eljön! Eljön!
Beteg, a gyógyulásod,
rab, a szabadulásod,
halott, az életed.
Szomorú, most jön az öröm!
Erőtlen, most jön az erő!
Éjbe járó, hajnalra váró,
fölkel a fény neked.
Zendül az ég,
zendül a föld,
Isten izent:
Eljön! Eljön!
Ádvent! Ádvent!

Ádvent. Dörög rendíthetetlen,
kemény királyi üzenetben.

Eljön. Eljön.

Ha elkerülöd a mosolyban,
elédkerül mint könny, sikoltás.
Ha a bölcsőben meg nem látod,
utadat állja
mint koporsó.
Eljön az Első és Utolsó.

Ha mint templom szelíd harangja,
nem találhat szíven a hangja,
ágyúk ádáz tüzében hallod
ítélni rajtad majd e hangot.

És rombadőlhet minden oltár,
elnémulhat zsoltosma, zsoltár,
házad küszöbén fog megállani...
A munkaszakban, léha dalban, vagy az éj titkos csendjében fogod
közelgő lépteit meghallani.
Eljön, eljön! Ki nem kerülheted.
Ha kikerülöd mint kegyelmet, úgy
kell bevárnod mint ítéletet. Hallod?
Hallod?
Mozdul az ég, mozdul a föld, Isten
izent:
Eljön. Eljön. Advent.
Advent.

2.5. KÉRDÉSEK AZ EVANGÉLIUMHOZ

- Hogyan virrasztok a szívemben?
- Tudom-e a napjaimat Jézus jelenlétébe helyezni vagy a hétköznapi gondjai teljesen lekötik a figyelmemet?
- Melyek azok a dolgok, amik elnehezítik a szívemet és megakadályoznak abban, hogy Istennel töltssem az időt?

3. ORATIO – IMÁDSÁG

A szentmise első könyörgése

Mindenható, örök Isten, önts híveid szívébe szent elhatározást, hogy jótettekkal siessünk a közelgő Krisztus elé, ő pedig egykor jobbjára állítson minket országában, és mindnyájan együtt örvendjünk a boldog örökkévalóságban. Aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen.

Imádság

Mennyei Atyám, Jézus nevében kérlek, küldd el az erősség Lelkét, hogy éber tudjak maradni a szeretetben és a kitartásban! Ámen.

4. CONTEMPLATIO – SZEMLÉLŐDÉS

Virrasszatok és imádkozzatok szüntelenül! (Lk 21,25–28.34–36)

(Forrás: Pixabay)

5. CONDIVISIO – MEGOSZTÁS

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

- Az Úr eljön, s szép lesz feltekinteni rá!
- Jézus eljön.
- Az Emberfia eljövetelkor reményünk van arra, hogy felemelt fővel várjuk Jézus Krisztust.

6. ACTIO – TETTEKRE VÁLTÁS

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- Gyakran nézzek fel a feszületre!
- Próbáljam minden napomat Isten kezébe tenni.
- Ebben az időszakban arra figyeljek, ami túl van ennek a világnak a határain, és hogy több időt szenteljek az Istennek.

IMPRESSZUM

A *Lectio divina segédanyagok*, amiknek felépítése a *lectio divina* módszer felosztását követi, segítik az evangéliumi szakasz imádságos elmélyítését.

Lectio divina segédanyag, Advent 1. vasárnap („C” év)

Borítófotó © Pixabay

A Biblia szövegének fordításait a következő forrásokból vettük át:

- liturgikus szöveg: igenaptar.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 18.)
- a görög szöveget az SBLGNT (utolsó letöltés 2020. május 11.)
- latin fordítás: Vatikán online archívuma (utolsó letöltés 2020. május 14.)
- további magyar fordítások: szentiras.hu (utolsó letöltés 2020. május 12.)

Szent Ágoston gondolatait a Catena Aurea német nyelvű kiadása alapján Hegyi László fordította

Katolikus Egyház Katekizmusa: archiv.katolikus.hu/kek (utolsó letöltés 2020. május 15.)

Ádvent – <https://keresztvenversek.wordpress.com/tag/jezus-eljovetele>

Túrmezei Erzsébet: Eljön – <https://keresztvenversek.wordpress.com/tag/jezus-eljovetele>

A *Lectio divina segédanyag* összeállításában a *lectio divina* munkacsoport működött közre, melynek vezetője Nyúl Viktor, egykori és jelenlegi tagjai pedig: Asztalos Gábor Tamás, Asztalos Lívია, Csonka Laura, Endrédi Melinda, Geiszelhardt Sára, Görföl Tibor, Grász-Szily Boglárka, Haász Rebeka Anna, Fazekas Zsófia, Hegyi László, Járai Ferenc, Máté Mária Magdolna Teréz nővér, Mohay Réka, Molnár Dzszenifer, Nyúlné Révfalvi Ildikó, Rácz Dávid, Rácz Édua Anna, Roszkopf Rita, Sárszegi Judit, Szabóné Nagy Katalin, Vermes Nikolett, Zimonyi Géza.

Ezen kiadvány tartalma szerzői jogi védelem alatt áll. A szerzői jogok tulajdonosai a fentebb említett esetekben az ott megjelölt jogtulajdonosok, külön meg nem jelölt esetekben a Pécsi Egyházmegye. Hitbuzgalmi és lelkipásztori célra a kiadvány anyaga szabadon felhasználható.

Kiadja a Pécsi Egyházmegye, 2021

7621 Pécs, Dóm tér 2.

E-levelcím: lectio.divina@pecs.egyhazmegye.hu

Honlap: lectiodivina.hu